

To ustawodawstwo i praktyka administracyjna nie są zgodne z przepisem art. 9 szóstej dyrektywy. Świadczenie usług wykonywane w charakterze wykonawcy testamentu klientom mającym swe przedsiębiorstwo poza terytorium Wspólnoty lub podatnikom mającym przedsiębiorstwo [siedzibę] we Wspólnocie, ale nie w tym samym kraju co dostawca stanowi świadczenie, którego miejsce należy określić zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy.

Wbrew argumentacji rządu niemieckiego Komisja jest zdania, że działalność wykonawcy testamentu należy również do czynności, które głównie bądź zwykle wykonuje adwokat. Przy ocenie należy rozważyć nie określenie profesji, lecz działalność jako taką: istotny jest charakter świadczeń.

Pojęcie „innych podobnych usług” nie dotyczy elementu wspólnego dla rodzajów działalności wymienionych w art. 9 ust. 2 lit. e) tiret trzecie szóstej dyrektywy. Wystarczy, jeżeli badane świadczenie jest podobne do którejkolwiek działalności wyraźnie wymienionej w tym przepisie. Ma to miejsce w przypadku, gdy oba rodzaje działalności służą temu samemu celowi. Zgodnie z rozstrzygnięciem Trybunału Sprawiedliwości, do głównych i zwykłych świadczeń adwokata należy reprezentowanie i obrona interesów klienta. Skoro Trybunał opiera się na „reprezentowaniu i obronie interesów klienta”, przesłanka ta jest spełniona w przypadku działalności wykonawcy testamentu: reprezentuje on bowiem i broni interesów spadkodawcy. Jego działalność odpowiada działalności niezależnego przedstawiciela i doradcy. Nawet jeżeli wykonanie testamentu nie jest działalnością zastrzeżoną dla zawodu adwokata, nie można wnioskować, że te dwa rodzaje działalności nie służą temu samemu celowi.

(¹) Dz.U. L 145, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 12 lipca 2006 r. w sprawie T-253/02 Chafiq Ayadi przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2006 r. przez Chafiqua Ayadięgo

(Sprawa C-403/06 P)

(2006/C 294/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Chafiq Ayadi (Przedstawiciele: H. Miller, Solicitor i S. Cox, Barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w całości;
- stwierdzenie nieważności art. 2 i art. 4 oraz załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 (¹) w zakresie, w jakim bezpośrednio i indywidualnie dotyczą one wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami wniesienia odwołania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie stwierdza, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo poprzez:

- a) niestwierdzenie, że art. 380 WE w związku z art. 60 WE i 301 WE nie uprawniały Rady do przyjęcia zaskarżonych przepisów;
- b) niestwierdzenie, że skorzystanie z kwestionowanych uprawnień naruszyło fundamentalną zasadę subsydiarności i art. 5 akapit drugi WE;
- c) niestwierdzenie, że uchybiono istotnemu wymogowi proceduralnemu przy przyjmowaniu kwestionowanych przepisów, a mianowicie wymogowi przedstawienia przez Radę dostatecznych powodów, dla których środki uznane za niezbędne nie mogą być określone indywidualnie przez państwa członkowskie;
- d) stwierdzenie, że decyzje Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych („UNSC”) skierowane do państw członkowskich Narodów Zjednoczonych wiążą państwa członkowskie Wspólnoty lub Wspólnotę;
- e) stwierdzenie, że sądy wspólnotowe mogą stwierdzić nieważność środka wspólnotowego wprowadzającego w życie decyzję UNSC jedynie w odniesieniu do *ius cogens* oraz niestwierdzenie, że wspomniane sądy mogą stwierdzić nieważność takiego środka w celu ochrony praw człowieka uznanych w porządku prawnym Narodów Zjednoczonych;
- f) niestwierdzenie, że zaskarżone przepisy rozporządzenia nr 881/2002 naruszają prawa człowieka przysługujące wnoszącemu odwołanie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie, Dz.U. L 139, str. 9